

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. května 2021 v trestní věci obž. J. [redacted] P. [redacted] nar. [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] odvolání státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. února 2021, sp.zn. 4 T 201/2015 a rozhodl takto :

Podle § 256 tr.řádu se odvolání z a m í t á.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 2 dle § 226 písm.b) tr.řádu zprostil obžalovaného J. [redacted] P. [redacted] obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 21.08.2015, sp. zn. [redacted] pro skutek kvalifikovaný jako přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, které se ho měl dopustit tím, že dne 18.12.2014 kolem 19:50 hod. jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda [redacted] r.z. [redacted] ulici [redacted] ve směru od ulice [redacted] k ulici [redacted] v blízkosti VO č. [redacted] se dostatečně nevěnoval řízení vozidla, nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci a narazil do chodkyně P. [redacted] S. [redacted] nar. [redacted] přecházející komunikaci ulice [redacted] z pohledu řidiče z levé strany a nárazem jí způsobil [redacted]
[redacted]
[redacted] to je poranění, jež ji omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 12-18 týdnů, jednání se dopustil proto, že porušil ustanovení § 4 písm. a),b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích.
2. Proti tomuto rozsudku podala, v zákonem stanovené lhůtě, odvolání státní zástupkyně v neprospěch obžalovaného. V jeho odůvodnění rekapituluje průběh řízení před soudem, zejména Nález Ústavního soudu ČR ze dne 4.1.2021 sp.zn. II ÚS 1711/2. Vytýká nalézacímu soudu, že v nařízeném hlavním líčení pouze shrnul svá dosavadní zjištění a zkonstatoval, že je vázán závěry nálezů Ústavního soudu ČR a není obžalovanému možno prokázat ani nedbalostní zavinění. Poukazuje na skutečnost, že ÚS nerozhodoval o samotném zavinění dopravní nehody, pouze konstatoval, že závěr o vině není stále podložen dostatečnými důkazy, či spíše došlo k neshodě mezi obecnými soudy a ÚS o tom, která zjištěná fakta lze označit za dostatečná. Navrhuje provést rekonstrukci nehodového děje v prostoru a čase, aby bylo zjištěno, jak daleko od roviny přecházení se postupně nacházel řidič motorového vozidla, jak se měnil jeho výhledový úhel na vlevo gestikulujícího muže a jak se měnila boční vzdálenost svědka od jedoucího vozidla. Oba subjekty se na počátku děje nacházely na

stejném bodě, odkud se poškozená přecházením vozovky vzdalovala. Na začátku děje tedy byli poškozená i gestikulující muž ve stejném zorném úhlu. Pozornost řidiče byla na jízdni dráhu vždy upnutá pod nějakým úhlem, který se postupně měnil a rekonstrukcí lze řešit, jak se tento výhledový úhel postupně měnil ve vztahu k oběma subjektům. Tímto má být ověřen závěr, že čím později začal svědek gestikulovat, tím blíže byla již poškozená místu střetu. Tedy řidič vozidla měl na počátku děje oba objekty ve stejném zorném úhlu. Má za to, že se jedná o jednu situaci, postupně se rozvíjející dva děje, stojícího svědka a pohybující se chodkyně. Viditelnost osob byla ovlivněna stejnými světelnými podmínkami, které byly s ohledem na večerní dobu a odlesky mokré vozovky zhoršené, nebyly však znemožněné a byly předvídatelné. Má za to, že dosavadní zjištění ukazují, že obžalovaný nezachoval potřebnou míru opatrnosti, z jeho strany šlo o nedbalost. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

3. Městský soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, stejně tak správnost postupu řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to z hlediska vytýkaných vad a v rozsahu podaného odvolání. Dále byl vázán právním názorem Ústavního soudu ČR vysloveným v Nálezu ze dne 21.12.2020, sp.zn. II US 1711/20. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, pak dospěl k následujícím závěrům.
4. Obvodní soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zrekapituloval dosavadní průběh trestního řízení před soudem. V dané trestní věci se jedná o opakovaná rozhodnutí jak obvodního, tak odvolacího soudu i Nejvyššího soudu ČR. Obvodní soud vyslechl obžalovaného, poškozenou P█████ S█████, svědka B█████ S█████ svědka A█████ N█████ K posouzení nehodového děje byly postupně vypracovány znalecké posudky z oboru dopravy Ing. Pavla Tůmy, Ing. Oto Kuhna a revizní ústavní znalecký posudek. Ústavní znalecký posudek nezpochybnil závěry znalce Ing. Tůmy, který byl vypracován v konkrétním stádiu trestního řízení, kdy však došlo k revitalizaci údajů o nehodovém ději a bylo na místě zvolit obecnější přístup k vyhodnocení nehodového děje. Posudek Ing. Kuhna v otázce odvrácení nehodového děje pak nepovažuje za zcela srozumitelný. K posouzení zranění poškozené byl vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Dále byly provedeny listinné důkazy. Obvodní soud tedy provedl důkazy potřebné ke svému rozhodnutí.
5. Návrh státní zástupkyně na provedení rekonstrukce nehodového děje v prostoru a čase neshledal odvolací soud za důvodný. Tento návrh byl vznesen ze strany odvolatelky až v písemném odůvodnění odvolání, proto se tímto návrhem nemohl zabývat již nalézací soud. Odvolatelka vychází z předpokladu, že oba subjekty měl řidič na počátku ve stejném výhledovém úhlu. Při posouzení předmětné dopravní nehody byly zásadní výhledové podmínky v daném místě a čase potřebné pro rozpoznatelnost chodkyně, které vyplývají i provedené fotodokumentace a na které upozorňoval za znalecký ústav i Ing. Zdeněk Mrázek (č.l.574), kdy se jednalo o nehomogenní osvětlení, mokré odlesky na silnici, mokrou vozovku, oděv poškozené. Poukazuje na skutečnost, že hlavní bylo pozadí, které bylo nerovnoměrné. Navození stejných podmínek (povětrnostních, výhledových) je v podstatě nereálné. Nelze ani pominout, že se nejednalo o rovnou silnici, ale lehce doprava zatáčející

(protokol odopravní nehodě, plánek místa). Cílem navrhované rekonstrukce mělo být určení, pod jakým výhledovým úhlem mohl chodkyni spatřit. Provedené důkazy však nijak neprokazují, že řidič mohl vidět obě osoby od počátku děje, tedy v době, kdy ještě byli spolu v jednom místě. Sám znalec nedokázal určit, na jakou vzdálenost mohl za těchto podmínek řidič chodkyni spatřit. V tomto směru je pak třeba vycházet z výpovědi obžalovaného, který uvedl, že jeho pozornost upoutal až gestikulující muž, a když se otočil, tak spatřil chodkyni v pravé straně jeho vozidla, strhnul řízení doleva a zastavil. Obžalovaný tedy za daných výhledových podmínek registroval tuto situaci až v pozdějším okamžiku, kdy již jak gestikulující muž, tak poškozená byli na odlišných místech.

6. Ústavní soud nyní ve svém rozhodnutí pod bodem 44 dospěl k závěru, že poškozená a i gestikulující muž (manžel poškozené) byli oba účastníky silničního provozu a vytvořili v jeden okamžik na dvou místech vozovky svým neopatrným chováním situaci, která byla neočekávatelná a objektivně stěžejí zvládnutelná. Obvodnímu soudu pak bylo kladeno, aby posoudil nikoli výhledové možnosti, ale skutečnost, zda řidič nevěnoval gestikulujícímu účastníku nepřiměřeně dlouhou pozornost a tím porušil potřebnou míru opatrnosti. Při tomto posouzení odvolací soud poukazuje na ústavní znalecký posudek, který uvádí, že chodkyně vstoupila do jízdního pruhu obžalovaného v čase 2,2 s před střetem, řidič začal reagovat na chodkyni v čase 1 s před střetem. Pokud řidič věnoval pozornost současně gestikulujícímu muži, není délka 1, 2 - 1,4 s pro ohlednutí směrem k muži – dalšímu účastníku silničního provozu, který se chová neobvykle, neobvyklá či nepřiměřeně dlouhá.
7. Ústavní soud ČR dále konstatoval, že neshledal důvod neaplikovat na posuzovanou věc princip omezené důvěry v dopravě. Tímto právním názorem byl obvodní soud vázán a správně odůvodňuje aplikaci této zásady v projednávané dopravní nehodě a ve vztahu ke konstantní judikatuře Nejvyššího soudu ČR. Výjimkou ze zásady omezené důvěry v dopravě „jsou případy, kdy ze situace v provozu na pozemních komunikacích vyplývá povinnost dbát zvýšené opatrnosti nebo s předstihem reagovat na situaci, aby bylo zabráněno kolizi (např. na komunikacích nebo v jejich blízkosti se pohybují děti, osoby těžce zdravotně postižené, přestárlé, zjevně volně pobíhající zvířata, blízkost přechodu pro chodce nebo to dále vyplývá z existence instalovaných dopravních značek). Důvodně spoléhat na to, že tito účastníci silničního provozu dodrží pravidla silničního provozu, může řidič jen v případě, pokud z konkrétních okolností neplyne obava, že tomu tak nebude. Mohou však nastat situace, kdy i tito účastníci vytvoří řidiči svým náhlým neočekávaným a nepředvídatelným vstoupením do vozovky překážku, jež může být pro řidiče i objektivně nezvládnutelná. V takovém případě řidič neodpovídá za vzniklý protiprávní následek“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. 6 Tdo 143/2011, ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 4 Tdo 715/2013, a ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 6 Tdo 734/2013). V daném případě nebylo prokázáno, že by obžalovaný jel nepřiměřenou nebo nepovolenou rychlostí. V daném místě reagoval v dopravním provozu na dvě souběžně nastalé situace a na náhlý vstup chodkyně do jeho jízdního pruhu již tak nemohl objektivně řádně zareagovat.
8. Z tohoto důvodu a s ohledem na výše uvedené rozhodnutí Ústavního soudu České republiky odvolací soud shledal napadený zprošťující výrok za správný a odvolání státní zástupkyně za nedůvodné.

P o u č e n í

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v I.stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoliv výroku ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f) tr.ř., dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b) odst. 1 písm. a – l) tr.ř. Důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

V Praze dne 13. května 2021

JUDr. Věra Trojanová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Rajčová.